

1999

Trond Rekdahl passerte dette år Morten Torp i toppen av adelskalenderen. Lisbeth Bruu var dette år første kvinne som kom over 100 landskamper, og Thieu Cong Bo nådde også 100 landskamper dette år. Signe Hovind, Hanne Arnesen og Jean-Jacque Razaka passerte 50 kamper. Nordsjø mesterskapet ble for første gang arrangert på hjemmebane.

Norge deltok i 1999 i følgende mesterskap:

Nordsjø Mesterskapet

Åpen VM

Nordisk Mesterskap

Navn	Antall kamper	Åpen nordisk	Nordisk Damer	Åpen VM	Damer VM\EM\WG	Nordsjø
Trond Rekdahl	162	9		6		7
Morten Torp	155	9		5		6
Roger Støa	143	5		5		6
Erik Johansen	130	5		3		7
Oddvar Karlsen	117	7		5		4
Leif Høgberg	116	3		6		4
Freddy Bruu	109	6		3		5
Lisbeth Bruu	101		2		3	6
Thieu Cong Bo	100	2		3		5
Dag Alstad	87	3		2		3
Ellen Johansen	81		2		5	3
Marius Breimo	80	4		3		3
Rune Kristoffersen	74	1		3		4
Ingri Hauger	72		2		2	4
Ronny Gudmundsen	63	2		2		3
Mohamed Zari	62	3		3		3
Jean-Jacque Razaka	61	3		2		3
Lars Bentsborg	59	2		3		2
Hanne Arnesen	59		3			4

Adelskalender 1983 - 99

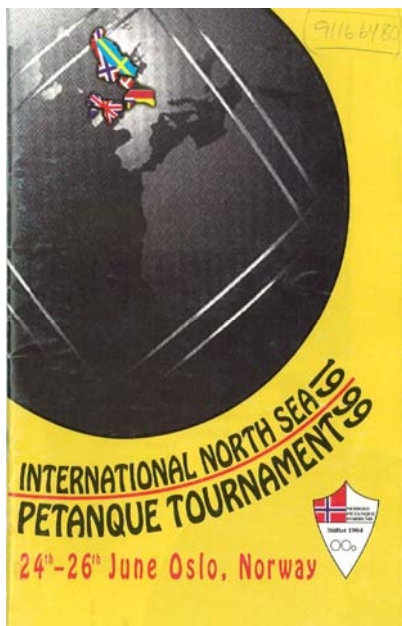

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

Nordsjø Mesterskap

Mesterskapet ble arrangert i Oslo og var første gang Norge arrangerte Nordsjø. Selve turneringen ble gjennomført mellom 24/6-26/6 1999.

Norske spillere var:

N1: Roger Støa, Leif Høgberg, Thieu Cong Bo: 12 kamper

N2: Trond Rekdahl, Erik Johansen, Steinar Andersen: 12 kamper

N3: Mohamed Zahri, Lars Bruu, Jean-Jacques Razaka: 12 kamper

N4: Lisbeth Bruu, Ellen Johansen, Hanne Arnesen: 12 kamper

Juniorer: Camilla Hovind, Madeleine Breiby,

Kenneth Bjerke og Anders G. Karlsen

Final results							
		1	2	3	D	J	Total
1	SWE	9	6	11	8	12	46 victories
2	GER	8	7	11	6	9	41 victories
3	BEL	8	8	8	>9	6	39 victories
4	NED	9	11	4	9	4	37 victories
5	GBR	3	2	2	5	6	18 victories
6	DEN	0	5	5	2	5	17 victories
7	NOR	5	3	1	3	0	12 victories

Fra Petanque Nytt nr. 18 har vi hentet tekst skrevet av Lars Bentsborg

Bakenfor Nordsjømesterskapet

Hver mandag i nesten ett år møttes Freddy Bruu og grethe Johansen for å drøfte fremdriften for Nordsjøarrangementet. Disse to viljesterke petanquespillere tok på seg ansvaret for et stort arrangement i norsk målestokk. Alle våre internasjonale samarbeidspartnere var spente. Norge har jo alltid sagt seg for liten til noe så stort. Vi i Petanquenytt ønsker å gå litt bak nordsjøarrangementet og tok en prat med Freddy.

"Jeg husker ikke helt hvordan det sjedde at Norge fikk arrangementet. Men det har jo lenge ligget i kortene at nå er et snart vår tur. Mens jeg ennå satt i forbundstyret lagde jeg et utkast til hvordan jeg mente vi skulle arrangere det ut i fra filosofien om å snu det som ellers er en ulempe for oss til en fordel, nemlig

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

det at vi er små. Det er en fordel at så mange av oss her vært i Nordsjømesterskap før og vi vet hva som irriterte oss."

Freddy fikk en slags offisiell forespørsel om å ta ansvaret sammen med Grethe, mens han ikke satt i forbundstyret. Han ble spurt om dette a han jo hadde utarbeidet et dokument og brant for ideen. Freddy og Grethe grep fatt i det nevnte dokument og spant ut nye tanker rundt Nordsjø.

" Vi ønsket å gjøre dette til spillernes mesterskap. Spillerne skulle i sentrum. Så under forbredelsene valgte vi å bruke tid på det som skulle klaffe. Noe v det viktigste her var transport og innkvartering. Vi ønsket også å selge mesterskapet som en nasjonal dugnad. Jeg mente det ville være perfekt å bygge baner på Rådhusplassen og arrangere det der og bli sett av tusenvis av mennesker."

Linderudbanen ble nevnt for Jean Amiot, men nei, nei, nei. Frognerparken måtte det bli. Det ble raskt satt i gang samtaler med kommunen og nye baner ble bygget i en utvidelse av OPC-banen. Freddy berømmer kommunen, som han mener i denne sammenheng var en drøm p jobbe med. De har bare sagt ja, og uten kommunen intet Nordsjømesteskap.

"Grethe og jeg hadde møter hver mandag, fra etter Noordisk på Linderudbanen og i nesten ett år. Vi diskuterte hvor står vi og liknende. Vi fant ut at vi ville trekke med oss noen nøkkelpersoner, som vi mente det var riktig og viktig å ha med oss. Alle vi spurte sa ja. Og i denne sammenheng er jeg nødt til å nevne Frank Pedersen, som var ansvarlig for banen. Ragnhild Dalen som gjorde alt mulig, Egil Breiby, som skaffet alt murlig og Bjørn Lyster som hadde ansvaret for sekretariatet. I tillegg var det Trond Reksahl som stilte opp med alt av programmer og brosjyrer. Alt vi jobbet med, alle små detaljer, ble det lagt ned mye tid i. Vi vikke lage det beste Nordsjømesterskapet."

Når det gjelder problemer som oppsto underveis var ikke de mange. freddy nevner enkelte misforsåelser med forbundet og at de ikke hadde forbredt seg godt nok for mottak av henting av delegasjoner. grunnen til at disse rutinene ikke fungerte mener han henger sammen med de ikke fikk tenkt nok gjennom det. Selve mesterskapet vet jo alle vi som overvar det, at det gikk til toppkarakter. Det vanket mye skryt både under og etter mesterskapet. Og under banketten var applausen stor for arrangørende.

" Vi hadde en dag med strålende sol, en dag med regn og en dag med begge deler. Så det kunne vært verre og det kunne vært bedre. Jeg er glad det kom så mange og deltok i dugnaden som arrangementet jo var, men det er skuffende at enkelte klubber ikke stilte med noen representant eller noen som kunne hjelpe til."

Når det gjelder økonomien ser det ut som det skal gå bra. Alt er ikke klart ennå, men en del utestående fordringer er der, men kommer de inn ser det ut til å bli et underskudd på 10.000 kroner eller rundt der. Freddy er fornøyd med sponsingen, som kom i fra firmaer med et tett og langvarig godt forhold til petanquen.

Om det sportselige og Norgests innsats sier Freddy: "Vi er nok ikke bedre. Det er vanskelig å hevde seg. Skal vi få 20 seire til sammen må vi ha 100% klaff. Selv har jeg opplevd å vinne 7 kamper og jeg har vært med på å tape alle. Egentlig er det ikke så stor forskjell. I petanque er det få baller som er avgjørende. Vi er for ujevne og det er vanskeligere enn mange tror. Dessuten tror jeg vi stilte det beste laget.

Frognerparken

Oslo viste seg fra sin vakreste side under Nordsjømesterskapet i juni. I den mest regnfulle junimåned på 133 år ble det sol og vakkert vær under stevnes to første dager. De deltagende nasjonene kunne masjere inn på banen i glistrende sol, og akkompagnert av sine repektive nasjonalsanger. Postorkesteret, i røde uniformer og med blanke instrumenter, sørget for rammen rundt åpningssermonien ble så fin som den kunne få blitt. Banene var nylagte, og et velsmurt maskineri sto klar til å løse alle mulige problemer som kunne oppstå. Og vi var i gang. Etter mange år med belgisk dminans, ble det svanskene som kom til å dominere årets mesterskap. Man kunne se det allerede fra de første rundene. Svenskene var konsentrerte og tente. Etter å ha blitt slått på målstreken i flere år ville de vinne. De strtet med å knuse de norske lagene i første runde. Bare damelaget med Hanne, Ellen og Lisbeth ga motstand. De ledet med 11 –4, men måtte se seg slått 11 – 13. 5 – 0 til Sverige. Det svenske juniorlaget med Kristian Lilja, Jimmy Lagerkvist, Richard Nilsson og Patrik Stenman. De vant alle sine tolv kamper, og ble turneringens beste lag. Den svnske skytteren, Kristian Lilja spiller for Harløsa, en klubb like utenfor Malmø. Klubben satster bevist på de yngste, og er med over 60 aktive juniorspillere den ledende klubben i Sverige.

Belgierne stilte med mange une og nye spillere i Nordsjø. Etter å ha vunnet så mange ganger er dette kanskje et uttrykk for en nedvurderiing av Nordsjø. Men det straffet seg kontant. Etter en skuffende tredje plass, slått av også Tyskland, skal det bli intressant å se hva de gjør neste år. Da skal Nordsjø mesterskapet arrangeres i Freiburg i Syd-Tyskland (som fom for øvrig ligger så langt unna Nordsjøen som det er mulig å komme)

De tyske lagene imponerte stort under Nordsjø. Det tyske tredjelaget ble best av tredjelagene, og nest best blant juniorene. Flere av de tyske kampene var uvanlig velspilte og en nytelse å se på. Det var populært at tyskerne klarte å hale i land sølvmedaljen. Førstelaget besto av de samme spillerne som Norge slo ut av siste års VM. Denne gangen ble det ikke fullt så enkelt. Av ti kamper mot Tyskland vant vi bare en.

De norske lagene ente stort sett som kanonføde. Leif, Roger og Bo gjorde en hederlig innsats med 5/12. Og de kunne fort ha vunnet flere kamper. Mange av kampene vr jevnspilte og ente som knepene tap. Damene spilte flere gode kamper, og tok til slutt 3/12. Deiligst må det ha vært å feie over Sverige med 13 – 2, etter å ha tapt 11 – 13 mot det samme laget dagen i forveien. " jeg kjenner at jeg vil tala om det här" kom det fra Lotta Larsson etter at kampen var over. Det er vondt for svenskene å tape en petanquematch. Juniorene tapte alle kampene sine. Det var ikke direkte uventet. Det har vært et generasjonsskifte i norsk juniorpetanque, og de er unge og urutinerte. Men viste lovende takter, og vil hevde seg bedre allerede til neste år.

De norske resultatene ble ikke slik vi hadde håpet. Det var et klart uttalt ønske om at Nordsjø på hjemmebane skulle bli en sportslig suksess. Men slik ble det ikke. Forbundsstyret hadde satset på å ta ut landslag og trene disse gjennom vinteren og våren. Suksessen uteble. Det ville den også gjort om det hadde vært kvalifiseringsturnering i forkant. Det var de samme spillerne som vanligvis kvalifiserer seg, som ble uttatt til laget. Så forklaringen er neppe å finne der.

Norge 3 Mohamed Zahri - Jean-Jacques Razaka - Lars Bruu

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

Damelaget Med Hanne Arnesen – Lisbet Bruu – Ellen Johansen

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

Juniorer: Anders G. Karlsen - Kenneth Bjerke - Camilla Hovind
Madeleine Breiby

Norge 2: Erik Johansen – Trond Rekdahl – Steinar Andersen

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

Freddy Bruu – Leo van Craeyvert – Grethe Johansen

Ny bane i parken til mesterskapet

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

Freddy Bruu og Grethe Johansen
med sin stab av frivillige

Den norske troppen til mesterskapet

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

VM Åpen

Mesterskaper ble vunnet av Madagascar med Andriatsehono Christian, Oukabay Kailas og Randriananisana Jean-Jacky.

Norges lag var Trond Rekdahl (10), Erik Johansen (10), Freddy Bruu (9) og Steinar Andersen (1)

Fra Petanque Nytt nr. 18 har vi hentet tekst skrevet av Leif Høgberg

Et VM utenom det vanlige. La R union er ei  y i Det indiske hav, S  langt unna at eventyruttrykket "lenger enn langt", ikke duger. Det er lenger en langt + bakom alle bl ner til La R union. N rmeste nabo er Mauritius i nord og Madagaskar i vest. Hvis vi plaserte La R union p  norgeskartet, ville den omtrent nøyaktig m rklegge Vestfold fylke.

 ya var ubebodd fram til 1502. Da seilte noen portugisiske landr verfart y forbi. Med teft av ferskt blod ankret de opp og gikk i land for   plyndre, drepe og fordrive som de hadde for vane. Med de fant bare firfirsler og  gler, og sagnet sier det var en dukknakket og deppa gjeng lettmatroser som entret skutene tomhendte den kvelden. I akutt plyndrerabstinenens var det s  vidt de ikke begikk mytteri. Halvhjertet tok Portugal  ya i besittelse, men grein ikke p  nesa da Frankrike la sin glupske kolonih nd p   ya et dr yt hundre r senere. Da napoleonskrigene herjet som verst i Europa tidlig p  1800-tallet, snappet engelskmennene i et ubevoktet  ya fra Frankrike, men klarte bare   holde Union Jack vaiende i fire  r. Etter det har La R union v ert under Trikolorens paraply og er i dag et fransk oversj isk departement.

Befolkningen p   ya har innvandrerbakgrunn. De f rste som kom var europeere. De kom for   berike seg p  de fruktbare kystomr dene. Nesten samtidig kom afrikanerne. De kom i lenker for   slave. Deretter kom indiske handelsmenn som v ret klingende mynt. Etter det har et mangfold folkeslag satt sine f tter p   ya, og i dag er La R union et av de mest multietniske samfunn p  jorda.

La R union fikk  rets VM i petanque i nytt rsgave. Giver var Seychellene som ikke klarte   skaffe nok sponsorst tte til   arrangere som planlagt. VM-komiteen ble nedsatt i februar og med lite tid og begrensede midler klarte La R union   arrangere et bra VM p  en bedre enn bra publikumsvennlig arena. Spilleunderlaget var burgunderr dt og lysslukende, lettere   legge p  enn p  mange VM-er, men s  vanskelig   skyte p  som det vel g r an, med dempa belysning og trampolineeffekt i underlaget.

Det ble et VM med flere uventede resultater, og vi fikk en ny narsjon inn p  verdensmesterlista. Den st rste negative overraskelsen var Frankrike II, de regjerende verdensmestere. De erobret tittelen i fjord med litt rust i maskineriet, i  r r k de ut i gruppespillet f r kvartfinalene med gravrust i hele laget. Og b de Choupay og Frzzino b r n  bli pensjonert fra fremtidig VM-deltakelse. Quintais spilte ogs  d rligere og mer blodfattig enn normalt, men med nye vitaminer kan

nok han reise seg igjen. Briand var nisse på lasset, så han har jeg ikke grunnlag for å slakte. Laget ble satt i tørrdøkk av Madagaskar og Thailand, og mot fikk de på bare rumpa så det svei. I den kampen ville ikke engang et mikroskop ha funnet spor av storhet.

Min forhåndsfavoritt var Frankrike I. De spilte med Le Dantec, Loy, Suchand og Hureau. Sistnevnte er en skytter mange franskmenn tippet ville bli tatt ut, 23 år og allerede på hvermanns lepper i Frankrike. Overraskelsen på laget var Le Dantec, verdensmester i Brüssel i 1996, men et beinbrudd hindret han i å stille som tittelforsvarer i Montpellier året etter. Deretter flyttet han fra Paris til Bretagne og holdt seg på utsiden av petanquearenaer til langt ut på fjoråret. Men franske petanquepolitikere er som kjent nærmest paranoide mot nytt blod i landslaget, da gir de heller en nedstøvet Le Dantec i eksil en sjanse. Og at han ikke var av gammelt edelt merke, det så jeg allerede etter et par kast. Han spilte ikke dårlig, men den tidligere suverene høyden og presisjonen i leggene hadde nå fått høstfarger. Likevel måtte Hureau kjenne tresmaken på innbytterbenken i de fleste kampene. Og denne angstbiterske prioriteringen ga laget banesår i semifinalen. Og i den kampen ble Le Dsntecs høstfarger synlige også for de halvblinde franske ledere. Dermed ble Hureau kastet innpå i bronsefinalen, med bare to kamper tidligere i turneringen som ballast. Men han fikk ikke krøll på armen for det, gikk bare i ringen og viste en hel verden at han var skarpskytter. Tre cm kort og bom på det første, deretter femten blinker på rad og et velspillende thailandsk lag måtte spise rognebær mens Hureau kysset bronsemedaljen.

Tid for to skritt tilbake i tiden. Lagene som spilte kvartfinaler (der Norge var i fjor) var: Belgia, Canada, Frankrike I, Italia, Madagaskar, Marokko, Thailand og Tunis. Av disse åtte gikk Belgia, Frankrike I, Madagaskar og Thailand til semifinaler. I semifinalene 1 spilte Belgia mot Thailand. De kjempet skulder ved skulder frem til åtte poeng, men derfra og inn viste Weibel og co belgisk blå muskler og nådde 13 poeng mens Thailand fortsatt sto og sugde på sine 8.

I semifinale 2 dundret Frankrike I og Madagaskar mot hverandre. Som nevnte havarerte Le Dantec i denne kampen, og det franske laget måtte helt fra første runde dilte fra 2 til 5 poeng bak et Madagaskar-lag som tydelig fikk endorfinkick av å gå i ringen og kaste kuler. 13 – 8 til Madagaskar og uhemmet dans og glede blant et hundretalls tilreisende tilhengere.

Madagaskar har i mange år vært en narsjon oppe i kremtoppen, men er sårbare fordi den ene spilleren alltid er mye dårligere enn de to andre. Til gjengjeld har han full pengebinge og betaler gildet for hele laget. Slik var det i år også, midtspilleren hadde Jostein Flo-teknikk, mens leggeren og skytteren var i Maradona- og Rivaldo-klassen. I flere kamper spilte laget med 4,2 kuler, men det så ikke ut til å besvære dem nevneverdig. De visste det kom til å bli slikt, og hadde lagt opp taktikken deretter. Ingen skudd i utide, hele tiden gikk leggeren i ringen når de fleste andre lag ville ropt på skytteren. Men denne leggeren Christian Andriatseheno (heretter kalt Andry), var nærmere trollmann enn legger av kjøtt og blod. Hadde motstanderen klint kula inntil grisens sideflesk, dyttet Andry kula noen centimeter bakover og inntok selv plassen ved griseribba. Og dette gjorde han gang på gang på 9,9 meters avstand. Men dette er ennå

menneskelig. Trollmann ble han da han tok poeng fra en kule som lå på selve grisetrynet. Og han gjorde det er enn en gang.

Andry er en sittende løfter, men hever kroppen li leggets slutfase. Håndleddet er ekstremt mykt og han løfter med en fart og "snert" i armen. Men dette alene hever han ikke over Loy, Alaoui og de andre løftere i verdenseliten. Forskjellen tror jeg ligger i balansen. Jeg registrerte balansesvikt hos de andre gromme leggerne, men så aldri det minste tegn til sidefall når Andry kastet, bevegelsen gikk hele tiden gjennom vertikalplanet. Derfor ble han heller aldri skeiv, bortsett fra de gangene underlaget tok affære. Og jeg nøler ikke med å gi denne leggeren Henri Bernardstatuetten for mesterskapets mest poetiske spill. Skytteren til Madagaskar var også god, men ikke bedre enn normalt verdenselitenivå.

Mot dette ujevne Madagaskar-laget entret Belgia arenaen med Lozano som legger, Weibel i midten og van der Biest som skytter. Omsatt til norsk blir dette et lag med tre skyttere, leggeren van Campenhout var ikke i form og ble etter et par kamper att på benken. Vi fikk derfor en finale med et ekstremt leggeorientert lag mot et skytterlag. Og at det ble slik, kan skudd-statistikken fortelle:

	Belgia	Madagaskar
Total	36	14
Skytter	24	12
Mellommann	11	2
Legger	1	0

Verdt å merke seg er det skuddet Lozano løsnet. Det er i midtfasen av kampen, og han skyter med omgangens siste kule for fem poeng. Bom på tavla, minus i blokka og Lozano speider ned i grusen etter trøst.

Og mitt hode svulmet av tankebobler om at nå vil Belgia vandre inn i solnedgangen med sølvpenge i lomma. Og det gjorde de. Men de var seige i kjøttet, slet seg av gårde selv om Madagaskar trippet foran på lette fot. 2 timer og 57 minutter etter startskuddet brøt Madagaskar målnøret med Belgia på fem poengs avstand. To sekunders lammelse, og så stormet tilhengere fra øya i vest banen og hoppende glade kastet de seg over leggeren og skytteren. Mellommannen var det ingen som la merke til, han tuslet stille vekk fra ståket og satte seg i en krok og studerte partikler i bakken. Tankene hans får vi aldri, med de var vel kanskje en blanding av å være verdensmester og ikke være det. Men faktisk spilte han sine to beste kamper i semifinalen og finalen, så en liten del av kaka skal han ha. I tumultene skimtet jeg også en internasjonale presidenten, Henri Bernard. Akkurat da bar han ikke presidentverdigheten godt, så mer ut som en skolegutt som var blitt sendt hjem for å ha tisset i buksa. Men så må vi vel tilbake til yngre jernalder for å finne en franskfri finale. At Bernard da ønsket seg dit sennepsblomsten gror, det forstår vi.

Norge kom til årets VM med en umulig og en mulig oppgave. Å kopiere fjordårets plassering var like umulig som å be Odd Einar Dørum holde kjeft i et helt minutt, mens å gå ut av oppgjør mot andre petanque-u-land med seiersbonus, var innenfor rekkevidde. Og det begynte bedre en godt. Australia var åpningsmotstander; og ble slakteoffer. Norge spilte maksimalt på alle plasser, og før Australia var klar over at VM var i gang, satt de der med Fanny i fanget.

Tragisk for spillerne fra Down Under, men også tragisk for Norge, for de spilte en melodi de rotet bort i pausen og fant aldri igjen. I de neste kampene i pulja ble det to tap, mot Tyskland (6 – 13) og USA (8 – 13). Laget var nå ikke til å kjenne igjen fra åpningskampen, og i bakevja mot USA byttet Trond og Freddy plass for om mulig å få skuta på riktig kurs igjen. Det hjalp såpass at det som så ut til å bli en kopi av Australia-kampen i revers, i stedet ble et anstendig tap.

Men Norge var ute av puljen og måtte stole avansement gjennom oppsamlingsheat. Og det kunne bli hardt nok siden lag som Sverige, Marokko, Algerie og Thailand var slått ut. Men vi hadde lykkegudinnen med oss på trekningen og møtte Holland, Australia og Japan. I første kamp mot treskogutta spilte Norge venstrehåndspetanque og var sjanseløse. I neste kamp mot Japan giret vi ned til brukket venstrehåndspetanque i første del av kampen, men da Japan midtveis begynte å dele ut Julepresanger i september, kunne vi ikke annet enn å takke og bukke inn en 13 – 7 seier. Så var det Australia igjen. Og med klart bedre helse i laget vant vi komfortabelt, selv om en virus preget spillet i sluttminuttene (10 – 0 ble til 13 – 7) Dermed var Norge kvalifisert til puljespill for å komme blant de 16 beste.

Men nå hadde lykkegudinnen tatt lunsj og sendt ulykkesfuglen som vikar til trekningen. For verre kunne det nesten ikke bli, vi skulle dele bord med Frankrike II, Belgia og Algerie. Her kom vi til å bli spurver, men det er samtidig en opplevelse å spise sammen med de store, så Norge gikk til bords med hevet hode. Første bordsetting var Frankrike II, de regjerende verdensmestere. Og det ble et hyggelig måltid. Norge spilte sin beste kamp i turneringen, og kunne med et par millimeter mer flaks ha håvet inn et tosifret antall poeng før Frankrike skikkelig hadde fått satt seg til rette. Men det ble bare nestenbøtter, og da franske kjevemusklere etter hvert begynte å tygge grovt, hadde ikke Norge mottrekk. Det ble 2 – 13 til Frankrike, men 10 – 13 hadde gitt et bedre bilde av kampen. Og at verdensmesterne ville få problemer med å beholde trøya, det kunne selv de med skylapper se.

Neste til bords var Belgia, som noe overraskende tapte mot Algerie. Men nå ble Norge fastfood, slukt i belgisk buk på fem omganger. Og da var det bare å si "goodbye VM, hello Coupes des Nations".

Coupes des Nations er som blanda drops. Antiklimaks for dem som ønsker en bit av kremkaka, godt å suge på for dem som samler smuler. Algerie var plakaten største navn, men trives dårlig på dette nivået og fikk på sparebluss mot en tidlig sorti. Finaledags gikk de Tyske ørnene i kamp mot de svenske tre Kronor. Sverige hadde seg selv å takke for at de ikke gikk videre i VM, og historien repeterte seg i denne finalen. En kan si mye om Sverige, men snuble ved målsnøret i en viktig petanquekamp; det kan de så det monner. Norges innsats i Coupes des Nations fikk ikke så mange røde anmerkninger i marginen, men innholdt var altfor humørløst til å gi bedre karakter enn G-. Det startet med seier over Australia og Tsjekkia i gruppa, og endte med tap mot Estland i første cuprunde. Et noe slapt punktum for et VM hvor Norge slår (bortsett fra Estland) lag de skal slå, men taper mot nasjoner de kan slå.

Norge - Tsjeckia

I front fra venstre, Steinar Andersen – Erik Johansen – Freddy Bruu – Trond Rekdahl

Norge – Australia

I front fra venstre, Erik Johansen – Trond Rekdahl - Freddy Bruu

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque

Norge – Frankrike II

Nordisk Mesterskap

Turneringen ble arrangert i Finland, Helsinki her ble det svensk seier i åpen klasse med Kenny Nilsson, Kenneth Kôhalmi og Joakim Hydèn, før Danmark og Finland på de neste plasser. I dame klassen ble det også svensk seier med Carina Nilsson, Tove Naess og Anette Sylvander, før et finsk lag og et nytt svensk lag på tredje plass. Det ble også svensk seier i junior klassen med Jimmy van Houten, Jesper Partoft og Patrik Stenman, her kom det to finske lag på de neste plassene. Det ble 7 og 8 plasser på samtlige lag, med unntak av junior 1 som klarte en 6. plass.

Norges lag var:

N1: Vegar Næss, Germund Røren, Jan Åge Blystad: 4 kamper

N2: Tom Johansen, Terje Bratlie, Morten Torp: 4 kamper

N1d: Elin Rue, Kari-Lill Arnesen, Hanne Arnesen: 4 kamper

N2d: Caroline Hovind, Signe Hovind, Ingri Hauger: 4 kamper

Junior 1: Camilla Hovind, Madeleine Breiby, Kenneth Bjerke

Junior 2: Steinar Næss, Andreas Karlsen, Siri Sanna Andersen

Norges
Fleridrettsforbund // Petanque

Norges
Fleridrettsforbund

Petanque